

La autodeterminación es una revolución política

ENDAVANT (OSAN) :: 02/08/2017

Sólo se puede ejercer la autodeterminación en los Países Catalans con una ruptura absoluta con la legalidad instituida del reino de España

[Català]

L'autodeterminació és una revolució política

La pràctica del dret d'autodeterminació ha significat des de les seves primeres expressions una força revolucionària, transformadora, capaç d'ensorrar imperis, acabar amb estats fonamentats en una dominació injusta i fer avançar la sobirania popular, la igualtat individual i col·lectiva i la democràcia real en mans de la majoria del poble. Tant el dret com el principi d'autodeterminació des de les seves primeres formulacions han estat tant absolutament temut per les classes dominants i els Estats consolidats per una raó ben senzilla: **exercir l'autodeterminació implica la possibilitat de la plena independència nacional i, per tant, també la possibilitat de capgirar les relacions d'autoritat i dominació social imposades per les elits pròpies i foranes en el terreny econòmic, polític i social.**

En l'actual situació, després de l'anunci per part del govern de la Generalitat de Catalunya de Junts pel Sí i el suport de la CUP de la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació pel proper 1 d'octubre resulta necessari posar en clar diversos aspectes que, de ben segur, seran importants per fer avançar l'organització i la lluita popular en la construcció d'uns Països Catalans independents, socialistes i feministes.

En primer lloc, com hem assenyalat en reiterades ocasions, un dels objectius estratègics de l'Esquerra Independentista és l'exercici de l'autodeterminació dels Països Catalans com a pas cap a la plena independència nacional. **Exercir l'autodeterminació significa en l'estat actual de coses materialitzar una autèntica revolució política.** Fins i tot només pensant en l'exercici del dret d'autodeterminació per al Principat de Catalunya, tal i com ho fa el processisme i probablement també una part de l'Esquerra Independentista, aquest només és possible realitzant una revolució política que modifiqui, al mateix temps, el tipus de relacions socials i econòmiques sostingudes en l'arquitectura institucional de l'Espanya de les autonomies.

Resulta ben senzill: **només es pot exercir l'autodeterminació als Països Catalans amb un trencament absolut amb la legalitat instituïda del regne d'Espanya i l'ordenament fixat per la Unió Europea, amb un moment de ruptura amb els fonaments institucionals de l'Estat i amb la confrontació i desobediència oberta de totes aquelles accions legals i polítiques considerades injustes i repressives.** La lògica de l'exercici d'autodeterminació que va de la llei a la llei, de la superioritat de la legalitat catalana i de l'empara de la legislació internacional -principis amb els que es sosté la llei del referèndum d'autodeterminació de Junts pel Sí-, desenfoca allò essencial de l'exercici de l'autodeterminació: es tracta d'una qüestió de lluita pel poder, de lluita per la

sobirania i de mobilització d'un poble i no d'una qüestió jurídica, legal ni formal. Per tant, per molt que els diversos tractats de Nacions Unides sobre drets humans reconeguin el dret dels pobles a l'autodeterminació, **allò fonamental per exercir l'autodeterminació, tal i com s'ha constatat en diverses ocasions, és tenir un poble organitzat i disposat a mobilitzar-se fins a les darreres conseqüències** per a determinar lliurement el seu estatus polític i el seu desenvolupament econòmic, social i cultural.

En segon lloc, l'anunci de convocatòria del referèndum d'autodeterminació al Principat clarificarà cada cop més la voluntat i posició política real de conjunt de forces polítiques i socials en relació a la disjuntiva ruptura/reforma de l'Estat espanyol. Independentment que el referèndum s'acabi realitzant o no, tot el seguit de posicions polítiques que no apostin per exercir l'autodeterminació fins a les darreres conseqüències i de manera clara reforçaran l'estatu quo i l'antidemocràcia de la raó d'Estat i es situaran en contra de la voluntat popular del poble català.

En aquest sentit, l'exercici de l'autodeterminació haurà d'enfrontar-se a dos obstacles fonamentals: 1) l'ofensiva repressiva de l'Estat en contra l'exercici del dret d'autodeterminació i la realització del referèndum anunciat pel govern del Principat i 2) les postures polítiques que persegueixen diluir el dret d'autodeterminació i la realització del referèndum, subordinant-los a interessos poc clars de tipus partidista, electoral i de classe. En aquest sentit, la posició de la cúpula de Catalunya en Comú il·lustra clarament aquesta posició: **per als Comuns el pacte amb l'Estat, l'estabilitat institucional i el projecte d'Estat-nació espanyol estan per sobre del dret inalienable del poble català a exercir l'autodeterminació.** En la pràctica la seva posició, tot i el llenguatge aparentment antisistèmic amb que és vesteix, reforça i dona estabilitat a la posició dels poders econòmics i el govern de l'Estat en relació al dret d'autodeterminació dels catalans i catalanes: impossibilitar l'exercici d'aquest dret.

Per últim, en l'actual situació al Principat **qualsevol moviment assumit pel govern de Junts pel Sí que passi per no anar fins al final en allò que ha anunciat, la realització d'un referèndum vinculant, convertirà també a aquest en un obstacle en l'exercici de l'autodeterminació dels catalans i catalanes.** Només si s'està disposat a fer el que és diu serà possible la realització del referèndum sortint de la lògica del processisme que, precisament, s'ha basat en tot el contrari: fer veure que es feien passos efectius per exercir aquell eufemisme del "dret a decidir" quan sistemàticament s'intentava diluir la mobilització popular independentista amb maniobres de distracció com un 9N sense conseqüències, la llista única o unes eleccions plebiscitàries amb l'objectiu d'obtenir un xec en blanc per negociar amb l'Estat. Per tant, només si s'està disposat a sortir d'aquesta lògica s'esvairà el perill de diluir la proposta de referèndum en un nou marc negociador amb l'Estat que significaria, necessàriament, la renúncia a l'exercici de l'autodeterminació. Només el trencament de l'ambivalència processista en relació a l'exercici de l'autodeterminació, que la proposta de referèndum ha permès en part debilitar, farà possible portar cap a un punt decisiu de ruptura la mobilització popular independentista dels darrers anys.

Països Catalans, 28 de juliol de 2017

[Castellano]

La autodeterminación es una revolución política

La práctica del derecho de autodeterminación ha significado desde sus primeras expresiones una fuerza revolucionaria, transformadora, capaz de derrumbarse imperios, acabar con estados fundamentados en una dominación injusta y hacer avanzar la soberanía popular, la igualdad individual y colectiva y la democracia real en manos de la mayoría del pueblo. Tanto el derecho como el principio de autodeterminación desde sus primeras formulaciones han sido tanto absolutamente temido por las clases dominantes y Estados consolidados por una razón bien sencilla: **ejercer la autodeterminación implica la posibilidad de la plena independencia nacional y, por tanto, también la posibilidad de cambiar las relaciones de autoridad y dominación social impuestas por las élites propias y foráneas en el terreno económico, político y social.**

En la actual situación, tras el anuncio por parte del gobierno de la Generalidad de Cataluña de Junts Pel Sí y el apoyo de la CUP de la convocatoria de un referéndum para el próximo 1 de octubre resulta necesario poner en claro varios aspectos que, a buen seguro, serán importantes para hacer avanzar la organización y la lucha popular en la construcción de unos Països Catalans independientes, socialistas y feministas.

En primer lugar, como hemos señalado en reiteradas ocasiones, uno de los objetivos estratégicos de la Izquierda Independentista es el ejercicio de la autodeterminación de los Países Catalanes como paso hacia la plena independencia nacional. **Ejercer la autodeterminación significa en el estado actual de cosas materializar una auténtica revolución política.** Incluso sólo pensando en el ejercicio del derecho de autodeterminación para el Principat de Catalunya, tal y como lo hace el processisme y probablemente también una parte de la Izquierda Independentista, este sólo es posible realizando una revolución política que modifique, en el mismo tiempo, el tipo de relaciones sociales y económicas sostenidas en la arquitectura institucional de la España de las autonomías.

Resulta muy sencillo: **sólo se puede ejercer la autodeterminación en los Países Catalans con una ruptura absoluta con la legalidad instituida del reino de España y el ordenamiento fijado por la Unión Europea, con un momento de ruptura con los fundamentos institucionales del Estado y con la confrontación y desobediencia abierta de todas aquellas acciones legales y políticas consideradas injustas y represivas.** La lógica del ejercicio de autodeterminación que de la ley a la ley, de la superioridad de la legalidad catalana y de amparo de la legislación internacional -principios con los que se sostiene la ley del referéndum de autodeterminación de Junts pel Sí-, desenfoca lo esencial del ejercicio de la autodeterminación: se trata de una cuestión de lucha por el poder, de lucha por la soberanía y de movilización de un pueblo y no de una cuestión jurídica, legal ni formal. Por lo tanto, por mucho que los diversos tratados de Naciones Unidas sobre derechos humanos reconozcan el derecho de los pueblos a la autodeterminación, **lo fundamental para ejercer la autodeterminación, tal y como se ha constatado en varias ocasiones, es tener un pueblo organizado y dispuesto a**

movilizarse hasta las últimas consecuencias para determinar libremente su estatus político y su desarrollo económico, social y cultural.

En segundo lugar, el anuncio de convocatoria del referéndum de autodeterminación en el Principat clarificará cada vez más la voluntad y posición política real de conjunto de fuerzas políticas y sociales en relación a la disyuntiva ruptura / reforma del Estado español. Independientemente de que el referéndum se acabe realizando o no, toda la serie de posiciones políticas que no apuesten por ejercer la autodeterminación hasta las últimas consecuencias y de manera clara reforzarán el statu quo y la antidemocracia de la razón de Estado y se situarán en contra de la voluntad popular del pueblo catalán.

En este sentido, el ejercicio de la autodeterminación deberá enfrentarse a dos obstáculos fundamentales: 1) la ofensiva represiva del Estado en contra del ejercicio del derecho de autodeterminación y la realización del referéndum anunciado por el gobierno del Principat y 2) las posturas políticas que persiguen diluir el derecho de autodeterminación y la realización del referéndum, subordinando a intereses poco claros de tipo partidista, electoral y de clase. En este sentido, la posición de la cúpula de Catalunya en Comú ilustra claramente esta posición: **para los Comuns el pacto con el Estado, la estabilidad institucional y el proyecto de Estado-nación español están por encima del derecho inalienable del pueblo catalán a ejercer la autodeterminación.** En la práctica su posición, pese al lenguaje aparentemente antisistémico con que se viste, refuerza y da estabilidad a la posición de los poderes económicos y el gobierno del Estado en relación al derecho de autodeterminación de los catalanes: imposibilitar el ejercicio de este derecho.

Por último, en la actual situación en el Principat **cualquier movimiento asumido por el gobierno de Junts pel Sí que pase por no ir hasta el final en lo que ha anunciado, la realización de un referéndum vinculante, convertirá también a éste en un obstáculo en el ejercicio de la autodeterminación de los catalanes y catalanas.** Sólo si se está dispuesto a hacer lo que se dice será posible la realización del referéndum saliendo de la lógica del processisme que, precisamente, se ha basado en todo lo contrario: hacer ver que se daban pasos efectivos para ejercer ese eufemismo del " derecho a decidir "cuando sistemáticamente se intentaba diluir la movilización popular independentista con maniobras de distracción como un 9N sin consecuencias, la lista única o unas elecciones plebiscitarias con el objetivo de obtener un cheque en blanco para negociar con el Estado. Por tanto, sólo si se está dispuesto a salir de esta lógica se desvanecerá el peligro de diluir la propuesta de referéndum en un nuevo marco negociador con el Estado que significaría, necesariamente, la renuncia al ejercicio de la autodeterminación . Sólo la ruptura de la ambivalencia processista en relación al ejercicio de la autodeterminación, que la propuesta de referéndum ha permitido en parte debilitar, hará posible llevar hacia un punto decisivo de ruptura la movilización popular independentista de los últimos años.

Països Catalans, 28 de julio de 2017

<https://ppcc.lahaine.org/la-autodeterminacion-es-una-revolucion>